

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobci: **a) Město Dolní Bousov**, se sídlem, Dolní Bousov, nám. TGM č. 1, **b) obec Rohatsko**, se sídlem Rohatsko, pošta Dolní Bousov, oba zastoupeni JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967, **za účasti:** V. M., IČ: 463 60 646, se sídlem Lužec nad Vltavou, 1. Máje 36, zastoupen JUDr. Ing. Pavlem Novákem, Ph. D., advokátem v Praze 7, Komunardů 36, proti žalovanému: **Český báňský úřad**, se sídlem Praha 1, Kozí 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2010, č. j. SBS 06935/2010,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 20. 5. 2010, č. j. SBS 06935/2010, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 7.808 Kč k rukám zástupce JUDr. Petra Kužvarta, advokáta, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 8. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 20. 5. 2010, č. j. SBS 06935/2010, kterým bylo zamítnuto odvolání obou žalobců a společnosti Galafruit s.r.o., IČ: 273 79 108, proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 4. 1. 2010, č. j. 03825/2002/02/30 o stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov, ev. č. 7/1161, organizaci V. M., IČ: 463 60 646, se sídlem Lužec nad Vltavou, 1. Máje 36.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20. 5. 2010 rekapituloval předcházející správní řízení a mj. uvedl, že dne 25. 6. 1999 bylo zahájeno řízení o stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov a dne 20. 6. 2003 vydal Obvodní báňský úřad v Kladně rozhodnutí č. j., 3825/VIII/02/465/RCZ, jímž stanovil podle ust. § 27 odst. zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších předpisů, dobývací prostor Dolní Bousov o celkovém plošném rozsahu 0,817 893 km² pro dobývání části výhradního ložiska štěrkopísku 003700 Horní Bousov. Úřad dále stanovil celkem 11 podrobných podmínek, za jejichž dodržení se dobývací prostor stanoví, a v odůvodnění rozhodnutí citoval veškerou dokumentaci, kterou žadatel k žádosti přiložil. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí se báňský úřad zabýval posouzením připomínek a návrhů účastníků řízení i stanovisek dotčených orgánů státní správy a podrobně se v odůvodnění vypořádal s vyjádřeními Města Dolní Bousov ze dne 13. 6. 2000, 5. 1. 2001 a 27. 6. 2002, vyjádřeními Obce Obruby ze dne 15. 1. 2001 a 27. 6. 2002, vyjádřeními Obce Rohatsko ze dne 27. 6. 2002 a 25. 7. 2002, vyjádřením I. M. a M. B., RNDr. J. H., A. Š., J. V., P. B., F. S., M. H., V. Z., F. B., J. B., A. B., J. F., J. F., M. F., V. L., V. M., H. S., M. N., M. S., J. a V. V. při ústním jednání dne 27. 6. 2002 a dalšími v rozhodnutí citovanými vyjádřeními dotčených orgánů státní správy.

Proti tomuto rozhodnutí podali v zákonné lhůtě odvolání někteří účastníci řízení, včetně obce Rohatsko a Obruby, Města Dolní Bousov a Libereckého kraje. O podaných odvoláních rozhodl Český báňský úřad rozhodnutím ze dne 24. 10. 2003, č. j. 2909/X/03/138, jímž bylo rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 20. 6. 2003 č. j., 3825/VIII/02/465/RCZ, o stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov těžaři V. M. potvrzeno a odvolání byla zamítnuta.

Poté Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. května 2005, č. j. 11 Ca 318/2003-105, vyhověl žalobě mj. a) žalobce Město Dolní Bousov, jakož i b) žalobce Obec Rohatsko, a zrušil rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 24. 10. 2003 č. j. 2909/X/03/138 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2007, č. j. 1 As 32/2005–162.

Následně žalovaný zrušil i prvostupňové rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 20. 6. 2003 o stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov.

Po provedeném novém řízení bylo vydáno nové rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Kladně ze dne 4. 1. 2010, č. j. 03825/2002/02/30 o stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov, ev. č. 7/1161, organizaci V. M.. Rovněž toto nové prvostupňové rozhodnutí bylo napadeno odvoláními obou žalobců a společnosti Galafruit s.r.o. nicméně tato odvolání byla zamítnuta rozhodnutím Českého báňského úřadu ze dne 20. 5. 2010, č. j. SBS 06935/2010.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se v odvolacím řízení nejprve zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky vymezené horním zákonem a dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán při stanovování dobývacího prostoru dodržel podmínky stanovené v § 27 odst. 1 horního zákona a byl oprávněn dobývací prostor stanovit.

Poté se vypořádal s odvolacími námitkami účastníků řízení a odmítl je postupně jako nedůvodné.

Žalovaný především uvedl, že dobývací prostor byl stanoven při dodržení podmínek stanovené v § 27 odst. 1 horního zákona, a tvrdil, že vyjádření Městského úřadu Dolní Bousov, stavební úřad, ze dne 28. 7. 2008, č. j. Výst. 2046/2008, obsahuje souhlas se stanovením dobývacího prostoru. Tento souhlas měl být podle jeho názoru nepochybně projev vůle k tomu, aby byl tento dobývací prostor stanoven. V tomto smyslu byla horním zákonem předepsaná dohoda tímto souhlasem dosažena, protože horní zákon nepředepisuje formu dohody.

Žalobci se svým podáním domáhali zrušení napadeného rozhodnutí a namítali, že správní orgán prvního stupně měl ve věci doručovat veřejnou vyhláškou s ohledem na velký počet účastníků řízení, a že tato vada vhná správní orgány do těžko řešitelných situací, kdy by nyní podle kogentního ustanovení nového zákona měly vymáhat podání odvolání ve 119 vyhotoveních (stejnopisech), což je absurdní.

Žalobci dále namítali, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť jeho podkladem jsou již z hlediska principu materiální pravdy neaktuální a nepoužitelné podklady:

- a) Předchozí souhlas se stanovením dobývacího prostoru vydalo Ministerstvo životního prostředí dne 17. 6. 1997 a následně prodloužilo dne 11. 5. 1998, avšak platnost skončila dne 5. 7. 1999. je pravdou, že před tímto datem organizace podala návrh na stanovení dobývacího prostoru, ovšem poté bylo řízení z její viny dlouhodobě přerušeno a rozhodnutí bylo vydáno až dne 20. 6. 2003.
- b) Stanovisko o hodnocení vlivů na životní prostředí (EIA) vydalo Ministerstvo životního prostředí dne 23. 7. 1999. od 1. 1. 2002 je účinný nový zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Po tomto datu nebylo již možno stanovisko vydané podle zákona č. 244/1992 Sb. použít.
- c) Rovněž souhlas Ministerstva životního prostředí s rozsáhlým odnětím prvotřídní zemědělské půdy ze ZPF ze dne 12. 3. 2002 je již dávno neaktuální pro změnu poměrů. Šlo o zcela výjimečné opatření, když jde o půdu I. a II. bonitní třídy ochrany. Mimoto byl v řízení doložen a citován metodický pokyn Ministerstva zemědělství ze dne 12. 6. 1996, který konstatuje nepřipustnost a nemožnost výjimečného odejmutí půdy I. bonity k těžebním účelům.
- d) Souhlasné vyjádření Krajské hygienické stanice v Praze ze dne 3. 5. 1999 bylo vydáno před účinností zákona č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví.

Žalobci dále namítali, že dobývací prostor nebyl stanoven v dohodě s orgány územního plánování a příslušným stavebním úřadem. Vyjádření stavebního úřadu ze dne 28. 7. 2008 je zjevně vnitřně rozporné a zmatečné. Neznamená dohodu ani souhlas stran stanovení předmětného dobývacího prostoru. Magistrát města Mladá Boleslav nebyl oprávněn vydávat souhlas se stanovením dobývacího prostoru v rozporu s územním plánem města Dolní Bousov, jak učinil dopisem ze dne 20. 9. 2009. Tento souhlas je v rozporu s obecnou vyhláškou města, a proto je pro kat. území Dolní Bousov a Horní Bousov neúčinný a nepoužitelný do doby, kdy dojde ke změně tohoto územního plánu.

Žalobci namítali, že báňský úřad nevedl řízení nestranně a objektivně, neboť sdružení Neogén měla být přiznána veškerá práva účastníka nebo mělo být řádně vyloučeno z řízení.

Žalobci dále namítali, že správní orgán byl povinen při svém rozhodování vyjít z platné Státní surovinové politiky, schválené usnesením vlády č. 1311 ze dne 13. 12. 1999, a z ní vycházející regionální surovinové koncepce.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 7. 2. 2011 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná se k věci vyjádřila dne 15. 4. 2013 a navrhla žalobu zamítnout jako neodůvodněnou s odvoláním na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 11 Ca 318/2003-105.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalobce souhlasil s takovýmto postupem soudu a žalovaný se nevyjádřil.

.Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že V. M. podal dne 25. 6. 1999 k Obvodnímu báňskému úřadu v Kladně návrh na stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov. Pro nedostatky podání báňský úřad řízení přerušil až do 23. 5. 2002, kdy oznámil zahájení řízení o stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov všem známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům státní správy. Vyzval je zároveň, aby nejpozději při ústním jednání dne 27. 6. 2002 uplatnili své připomínky a návrhy, jinak k nim nemusí být přihlédnuto (ust. § 28 odst. 3 horního zákona). Předchozí souhlas s návrhem na stanovení dobývacího prostoru vydalo žadateli MŽP dne 17. 6. 1997 a jeho platnost prodloužilo do 5. 7. 1999.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 25. 8. 2008 Obecní úřad Rohatsko zaslal Obvodnímu báňskému úřadu Kladno nesouhlas se stanovením dobývacího prostoru Dolní Bousov, v němž se uvádí, že Obecní úřad v Rohatsku a obec Rohatsko nesouhlasí se stanovením dobývacího prostoru Dolní Bousov, a že nesouhlas vychází se záporných stanovisek a usnesení zastupitelstva z let 1999-2003.

Z vyjádření k žádosti o vydání stanoviska ke stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov Městského úřadu v Dolním Bousově ze dne 13. 6. 2000, adresovanému panu V. M., soud zjistil, že městské zastupitelstvo Dolního Bousova vydává nesouhlasné stanovisko ke stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov a následnému povolení těžby štěrkopísku, neboť by negativně ovlivnilo úroveň hladiny podzemních vod, a tím ohrožení pramene „ŠUTRÁK“ mezi obcemi Rohatsko a Dolní Bousov, vysychání pramene Rohatského potoka a odběry podzemních vod pro úpravu by způsobily snížení hladiny za hranicemi dobývacího prostoru Dolní Bousov.

Z vyjádření k výzvě nadřízeného orgánu o přehodnocení stanoviska ke stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov Městského úřadu v Dolním Bousově, stavební úřad I. stupně, ze dne 9. 4. 2003, adresovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje, soud zjistil,

že stavební úřad Dolní Bousov nemůže souhlasit se stanovením dobývacího prostoru Dolní Bousov s ohledem na dalekosáhlé dopady na životní prostředí regionu Dolnobousovska, a že obce Dolní Bousov, Obruby a Rohatsko souhlas nedaly.

Z vyjádření ke stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov Městského úřadu Dolní Bousov, stavební úřad I. stupně, ze dne 28. 7. 2008, adresovanému panu V. M., soud zjistil, že podle názoru tohoto úřadu lze se stanovením dobývacího prostoru v k. ú. Obruby souhlasit, k dobývacímu prostoru v k. ú. Dolní Bousov a Horní Bousov: „ačkoliv stanovení chráněného ložiskového území rozhodnutím Ministerstva životního prostředí je závazným limitem využití území a jeho vyznačení v ÚPD je dle § 17 odst. 5 povinností pro zadavatele územního plánu, k vyznačení chráněného ložiskového území v ÚPD nedošlo. Stanovení CHLÚ není vyznačeno v mapové části územního plánu ani není uvedeno v textovém znění schváleném v roce 1998, nebylo předmětem projednávání ani v rámci I. změny ÚP v roce 2004. Protože pro stavební úřad je v oblasti územního plánování územně plánovací dokumentace závazná stejně jako rozhodnutí správních orgánů, v tomto případě MŽP č. j. 569/70232/92, stavební úřad chráněné ložiskové území respektuje a navrhuje nápravu nedostatku ÚPD tak, že upozorní město Dolní Bousov na nutnost tuto věc zahrnout do projednávání další změny ÚP, aby byla zajištěna ochrana tohoto výhradního ložiska jako neobnovitelného a nepřemístitelného přírodního zdroje nerostných surovin tak, jak ukládá zákon.“

Podle § 10 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, stanovisko je odborným podkladem pro vydání rozhodnutí, popřípadě opatření podle zvláštních právních předpisů. Stanovisko předkládá oznamovatel jako jeden z podkladů pro navazující řízení nebo postup podle těchto předpisů. Platnost stanoviska je 5 let ode dne jeho vydání. Platnost může být na žádost oznamovatele prodloužena o 5 let, a to i opakovaně, pokud oznamovatel písemně prokáže, že nedošlo k podstatným změnám realizace záměru, podmínek v dotčeném území, k novým znalostem souvisejícím s věcným obsahem dokumentace a vývoji nových technologií využitelných v záměru. Tato lhůta se přerušuje, pokud bylo zahájeno navazující řízení podle zvláštních právních předpisů.

Pokud jde o žalobní námitky směřující proti podkladům žalobou napadeného rozhodnutí, které jsou podle žalobců již z hlediska principu materiální pravdy neaktuální a nepoužitelné podklady, musel soud tyto námitky odmítnout jako neodůvodněné. Citované ustanovení § 10 odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí totiž *expressis verbis* stanoví, že platnost stanoviska je 5 let ode dne jeho vydání. Platnost může být na žádost oznamovatele prodloužena o 5 let, a to i opakovaně, takže nelze namítat neplatnost takovýchto stanovisek. Žalobci kromě toho ve svém podání netvrdili, že by v inkriminované věci došlo k podstatným změnám realizace záměru, podmínek v dotčeném území, k novým znalostem souvisejícím s věcným obsahem dokumentace a vývoji nových technologií využitelných v záměru. Ze správního spisu je zřejmé, že se jedná o pokračující správní řízení po předchozím zrušení rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vydaných báňskými úřady, a to konkrétně rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. května 2005, č. j. 11 Ca 318/2003-105.

Podle § 24 odst. 2 horního zákona k podání návrhu na stanovení dobývacího prostoru musí mít organizace předchozí souhlas Ministerstva životního prostředí vydaný po projednání s Ministerstvem průmyslu a obchodu. Předchozí souhlas může Ministerstvo životního prostředí vázat na splnění podmínek vztahujících se k tvorbě jednotné surovinové politiky

České republiky a k návratnosti prostředků vynaložených ze státního rozpočtu na vyhledávání a průzkum výhradních ložisek. Tyto podmínky se uvedou v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru.

Podle § 28 odst. 1 písm. b), d) horního zákona řízení o stanovení, změnách a zrušení dobývacího prostoru se zahajuje na návrh organizace nebo z podnětu obvodního báňského úřadu. Návrh se doloží:

- a) rozhodnutím o stanovení chráněného ložiskového území,*
- b) předchozím souhlasem Ministerstva životního prostředí vydaným podle § 24 odst. 2,*
- c) dokladem, že organizace může provádět hornickou činnost,*
- d) doklady a dokumentaci stanovenou prováděcími předpisy k tomuto zákonu, popřípadě zvláštními předpisy. Obvodní báňský úřad může stanovit, že se k návrhu přiloží další nezbytné doklady pro spolehlivé posouzení návrhu, především z hlediska ochrany a hospodárného využití výhradního ložiska, důsledků jeho dobývání, jakož i z hlediska dopadu na právem chráněné obecné zájmy,*
- e) seznamem fyzických a právnických osob, které přicházejí v úvahu jako účastníci řízení a jsou navrhovateli známy,*
- f) u výhradních ložisek též žádostí o povolení otvírky, přípravy a dobývání, pokud organizace žádá současně o stanovení dobývacího prostoru a o povolení hornické činnosti.*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, čj. 4 As 68/2008 – 138, koncepce horního zákona vychází z toho, že nerostné bohatství na území České republiky, které je tvořeno ložisky vyhrazených nerostů, je ve vlastnictví státu (§ 5 horního zákona). Zájem na řádném využívání nerostného bohatství, který je nepochybně zájmem veřejným, je zabezpečen tím, že organizace, jimž je povoleno provádění hornické činnosti, platí státu úhrady z dobývacího prostoru a z vydobytych nerostů (§ 32a horního zákona). Z uvedeného vyplývá, že hornická činnost organizací, třebas prováděná v rámci jejich podnikatelské činnosti, je též naplněním veřejného zájmu státu na řádném využívání nerostného bohatství.

Rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vydané podle § 27 odst. 1 horního zákona nelze považovat za nucené omezení vlastnického práva dotčených subjektů porušující čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stanovení dobývacího prostoru žalobcům nikterak nebrání v dalším užívání pozemků nacházejících se v jejich vlastnictví, až již tyto leží vně či uvnitř dobývacího prostoru. Nuceným omezením vlastnického práva by bylo teprve případné vyvlastnění těchto pozemků podle § 33 odst. 4 ve spojení s § 31 odst. 4 horního zákona, k němuž však může dojít jen tehdy, pokud by veřejný zájem na využití výhradního ložiska převažoval nad oprávněným zájmem vlastníků dotčených pozemků.

Podle usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. ledna 2013, sp. zn. 23 Cdo 721/2011, dobývací prostor se stanoví pro dobývání výhradního ložiska na základě výsledků průzkumu ložiska podle rozsahu, uložení, tvaru a mocnosti výhradního ložiska se zřetelem na jeho zásoby a úložní poměry tak, aby ložisko mohlo být racionálně vydobyto. Jedná se tedy o územně vymezený prostor pro dobývání výhradního ložiska určitého nerostu nebo skupiny nerostů vytyčený rozhodnutím příslušného obvodního báňského úřadu a opravňující organizaci, které byl dobývací prostor stanoven nebo na kterou byl zákonným způsobem převeden, k dobývání výhradního ložiska v tomto prostoru se nacházejícího a k nakládání s vydobytými nerosty v rozsahu a za podmínek stanovených v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Ke stanovení dobývacího ložiska se váže pouze oprávnění organizace k dobývání výhradního ložiska v dobývacím prostoru (zahájit dobývání výhradního ložiska ve

stanoveném dobývacím prostoru může však organizace až po vydání povolení obvodním báňským úřadem). Převedením dobývacího ložiska na jinou organizaci se potom rozumí převedení práva dobývat výhradní ložisko v dobývacím prostoru, nikoli převedení „vlastnictví“ k dobývacímu prostoru. Dále je třeba přihlídnout i k tomu, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je správním aktem vydávaným obvodním báňským úřadem, který má pravomoc dobývací prostor stanovit, změnit či zrušit. I toto ukazuje, že dobývací prostor není věcí v právním slova smyslu, jelikož věc ve smyslu § 118 a násl. obč. zák. nevzniká, nemění se, ani nezaniká správním rozhodnutím.

Podle § 27 odst. 1 horního zákona dobývací prostor a jeho změny stanoví obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, zejména v dohodě s orgány životního prostředí a s orgánem územního plánování a stavebním úřadem.

Žalobci ve svém podání namítali, že dobývací prostor nebyl stanoven v dohodě s orgány územního plánování a příslušným stavebním úřadem. Vyjádření stavebního úřadu ze dne 28. 7. 2008 je zjevně vnitřně rozporné a zmatečné. Neznamená dohodu ani souhlas stran stanovení předmětného dobývacího prostoru. Magistrát města Mladá Boleslav nebyl oprávněn vydávat souhlas se stanovením dobývacího prostoru v rozporu s územním plánem města Dolní Bousov, jak učinil dopisem ze dne 20. 9. 2009. Tento souhlas je v rozporu s obecnou vyhláškou města, a proto je pro kat. území Dolní Bousov a Horní Bousov neúčinný a nepoužitelný do doby, kdy dojde ke změně tohoto územního plánu. Městský soud v Praze musel této námitce přisvědčit jako důvodné.

Ustanovení § 27 odst. 1 horního zákona *expressis verbis* stanoví, že dobývací prostor a jeho změny stanoví obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, zejména v dohodě s orgány životního prostředí a s orgánem územního plánování a stavebním úřadem. Z tohoto ustanovení tedy plyne povinnost báňského úřadu pořídit si stanovisko výše uvedených orgánů a dosáhnout dohody s orgány životního prostředí, územního plánování a stavebním úřadem. Na rozdíl od povinností uvedených v § 28 odst. 1 horního zákona, které platí pro organizaci, v daném případě pro těžaře, platí tato povinnost pro báňský úřad. Bylo tedy povinností Obvodního báňského úřadu v Kladně docílit dohody s orgánem územního plánování v této věci, jak plyne z ustanovení § 12 písm. a) stavebního zákona, s dotčenou obcí a stavebním úřadem, kterým je v souladu s ustanovením § 177 odst. 1 písm. a) obecní úřad s rozšířenou pravomocí.

Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdil, že dobývací prostor byl stanoven při dodržení podmínek stanovené v § 27 odst. 1 horního zákona, a že vyjádření Městského úřadu Dolní Bousov, stavební úřad I. stupně, ze dne 28. 7. 2008, č. j. Výst. 2046/2008, obsahuje souhlas se stanovením dobývacího prostoru, a že tento souhlas je nepochybně projev vůle k tomu, aby byl tento dobývací prostor stanoven, a že v tomto smyslu byla horním zákonem předepsaná dohoda tímto souhlasem dosažena, protože horní zákon nepředepisuje formu dohody, nemohl Městský soud v Praze s tímto tvrzením, s touto spekulací souhlasit.

V inkriminované věci žalovaný vzal za podklad svého rozhodnutí, z něž dovodil shodu s Městským úřadem Dolní Bousov, stavební úřad I. stupně, na stanovení dobývacího prostoru, stanovisko ze dne 28. 7. 2008, č. j. Výst. 2046/2008 (adresované osobě zúčastněné), v němž stavební úřad uvedl, že podle názoru tohoto úřadu lze se stanovením dobývacího

prostoru v k. ú. Obruby souhlasit. Ke stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov, o který v inkriminovaném řízení jde, potom uvedl: „ačkoliv stanovení chráněného ložiskového území rozhodnutím Ministerstva životního prostředí je závazným limitem využití území a jeho vyznačení v ÚPD je dle § 17 odst. 5 povinností pro zadavatele územního plánu, k vyznačení chráněného ložiskového území v ÚPD nedošlo. Stanovení CHLÚ není vyznačeno v mapové části územního plánu ani není uvedeno v textovém znění schváleném v roce 1998, nebylo předmětem projednávání ani v rámci I. změny ÚP v roce 2004. Protože pro stavební úřad je v oblasti územního plánování územně plánovací dokumentace závazná stejně jako rozhodnutí správních orgánů, v tomto případě MŽP č. j. 569/70232/92, stavební úřad chráněné ložiskové území respektuje a navrhuje nápravu nedostatku ÚPD tak, že upozorní město Dolní Bousov na nutnost tuto věc zahrnout do projednávání další změny ÚP, aby byla zajištěna ochrana tohoto výhradního ložiska jako neobnovitelného a nepřemístitelného přírodního zdroje nerostných surovin tak, jak ukládá zákon.“

Toto sdělení Městského úřadu Dolní Bousov, stavební úřad I. stupně, ze dne 28. 7. 2008, sice víceméně vyjadřuje souhlas se stanovením dobývacího prostoru v k. ú. Obruby, nicméně pokud jde o stanovení dobývacího prostoru Dolní Bousov, o kterém je v inkriminované věci rozhodováno, v žádném případě je nelze považovat za naplnění podmínky § 27 odst. 1 horního zákona, neznamená dohodu ani souhlas stran stanovení předmětného dobývacího prostoru. Je tedy nesporné, že dobývací prostor Dolní Bousov nebyl stanoven v dohodě s orgány územního plánování a příslušným stavebním úřadem. Kromě toho je vyjádření stavebního úřadu ze dne 28. 7. 2008 zjevně vnitřně rozporné a nesrozumitelné. Žalovaný tedy v rozporu s § 27 odst. 1 horního zákona vydal rozhodnutí bez dohody s příslušným stavebním úřadem.

Městský soud v Praze musel dále přisvědčit námitce žalobců, že Magistrát města Mladá Boleslav nebyl oprávněn vydávat souhlas se stanovením dobývacího prostoru v rozporu s územním plánem města Dolní Bousov, jak učinil dopisem ze dne 20. 9. 2009. Tento souhlas je v rozporu s obecnou vyhláškou města a je proto pro kat. území Dolní Bousov a Horní Bousov neúčinný a nepoužitelný do doby, kdy dojde ke změně tohoto územního plánu.

Městský soud v Praze se cítil být v inkriminované věci být vázán rovněž rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. prosince 2007, č. j. 1 As 32/2005–162, který potvrdil závěry uvedené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2005, č. j. 11 Ca 318/2003 - 105, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 24. 10. 2003, č. j. 2909/X/03/138, a jehož právním názorem byl v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 As 32/2005–162 konstatoval mj., že podle § 27 odst. 1 horního zákona dobývací prostor a jeho změny stanoví obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány státní správy, zejména v dohodě s orgány životního prostředí a s orgánem územního plánování a stavebním úřadem. Horní zákon tak pro rozhodování o stanovení dobývacího prostoru, popř. jeho změny předpokládá spolupůsobení správních orgánů popř. veřejnoprávních korporací, u orgánů životního prostředí, orgánů územního plánování a stavebního úřadu výslovně vyžaduje, aby toto spolupůsobení mělo kvalitu dohody, která podmiňuje rozhodnutí báňského úřadu. Touto vyšší kvalitou součinnosti

dotčených orgánů je tak kladen větší důraz na veřejné zájmy, jejichž ochrana těmto orgánům veřejné správy náleží.

Má-li být rozhodnutí o stanovení nebo změně dobývacího prostoru vydáno příslušným báňským úřadem v dohodě s výslovně označenými dotčenými orgány, pak musí takové rozhodnutí vyjadřovat společnou shodnou vůli těchto orgánů na jeho obsahu. Obsahově vzato rozhodnutí není pouze projevem vůle toho správního orgánu, který rozhodnutí vydá, ale je projevem společné vůle všech orgánů, které dle zákona mají jednat ve shodě.

Zákon nestanoví formální náležitosti takové dohody ani způsob, jakým má být existence shody vůle správních orgánů doložena. Zcela nepochybně bude postačovat, pokud ve stanovisku dotčený orgán vysloví svůj náhled na to, jak má být o předmětu řízení rozhodnuto; pak správní orgán kompetentní k vydání rozhodnutí může v souladu s takto projevenou vůlí dotčeného orgánu vydat své rozhodnutí. Ze zákonného požadavku na shodu vůle těchto orgánů na obsahu rozhodnutí vyplývá, že projev vůle dotčeného orgánu musí být zcela určitý a jednoznačný, tedy musí z něho seznatelné, k jakému předmětu řízení se vyjadřuje a jak má být o předmětu žádosti rozhodnuto. Není-li projev vůle dotčeného orgánu dostatečně srozumitelný a konkrétní, správní orgán, který má vydat rozhodnutí, se s takovým stanoviskem nemůže spokojit a musí v rámci součinnosti žádat o dodatečné objasnění či upřesnění.

Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že jako podklad rozhodnutí, kterým by měl být doložen souhlas stavebního úřadu s rozhodnutím, jímž by byl stanoven nový dobývací prostor – dobývací prostor Dolní Bousov, lze považovat pouze stanovisko příslušného stavebního úřadu, jímž by byla shoda na vydání rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru osvědčena

Městský soud v Praze s ohledem na shora uvedené skutečnosti musel ve věci rozhodnout tak, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vyjádření Městského úřadu, stavební úřad I. stupně, Dolní Bousov ze dne 28. 7. 2008, č. j. Výst. 2046/2008, které vzaly oba správní orgány za základ svého rozhodnutí je zjevně vnitřně rozporné a nesrozumitelné a v důsledku toho nepřezkoumatelné stanovisko správního úřadu. Jako podklad pro rozhodnutí ve věci samé není tento akt použitelný a nelze jej vykládat jako souhlas s v budoucnu stanoveným dobývacím prostorem. Ve spise se nenachází jiné souhlasné stanovisko nebo vyjádření stavebního úřadu, naopak Obvodní báňský úřad nepřihlédl k nesouhlasným stanoviskům měst Dolní Bousov (ze dne 13. 6. 2000, 5. 1. 2001, 9. 4. 2003) a Rohatsko (ze dne 25. 8. 2008). V dané věci tak nelze dovodit, že bylo dosaženo dohody s dotčeným orgánem. Rozhodnutí žalovaného je proto stiženo vadou, spočívající v rozporu se zákonem, jelikož potvrdilo jako správné rozhodnutí Obvodního báňského úřadu, který nepostupoval v souladu s ustanovením § 27 odst. 1 horního zákona. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobci měli ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby, (když ze soudního spisu ověřil, že žalobci soudní poplatek

z podané žaloby zaplatili pouze ve výši 2.000 Kč), a kasační stížnosti, dále potom náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 a 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 a 300 Kč. Dále potom tři úkony podle nové právní úpravy od 1. 1. 2013, tj. podání kasační stížnosti a 2x účast při jednání, a 3.100 Kč a 3x režijní paušál a 300 Kč, tedy celkem 7.808 Kč, včetně DPH 21 %.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. července 2014

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Kotlanová